

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. F.,** zast. Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem se sídlem Dlouhá 103/17, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, č. j. 18876/DS/2011/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2015, č. j. 30 A 17/2014 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2013, č. j. ODP/28778-2013/1613-2011/kud, kterým byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc, zamítnuty námitky stěžovatele proti provedenému záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a provedený záznam byl potvrzen.

[2] K žalobě bylo správní rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2011, č. j. 11963/DS/2011/SR, v téže věci již jednou zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 15. 2. 2013, č. j. 30 A 50/2011 – 57, žalovaný zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 5. 2011, č. j. ODP/16357-11/1613-2011/kud, a bylo doplněno dokazování. V nynější věci se stěžovatel opětovně obrátil na soud se žalobou, v níž napadl procesní postup správního orgánu I. stupně a věcnou argumentaci vzhledem k závaznému právnímu názoru krajského soudu z rozsudku ze dne 15. 2. 2013 omezil na polemiku se záznamem 2 bodů, které mu byly připsány na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, spáchaném dne 22. 4. 2009, který byl projednán dne 8. 6. 2009.

[3] Námitce ohledně nedodržení procesního postupu ve správním řízení krajský soud nepřisvědčil. Pochybení mělo spočívat v tom, že správní orgán I. stupně nevzal při svém rozhodování v potaz stěžovatelovo podání, které měl zaslat dne 25. 10. 2013 na elektronickou podatelnu správního orgánu I. stupně a v němž využil své možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dle tvrzení správního orgánu toto podání nebylo doručeno. Stěžovatel naopak tvrdí, že takové podání správnímu orgánu elektronickou formou zaslal, což doložil fotokopií skenu specializovaného poštovního programu. Soud nevyloučil, že např. v důsledku chyby technické povahy mohla zůstat odeslaná zpráva nedoručena adresátovi. Za podstatné při posouzení oprávněnosti žalobní námitky však považoval, že stěžovatel nespecifikoval, jaká konkrétní práva byla uvedenou situací dotčena, nepřišel s novými tvrzeními, ani nenavrhoval doplnění dokazování, což je základní předpoklad úspěšnosti takového žalobního tvrzení. Soud měl za to, že stěžovatel s konkrétní specifikací dotčenosti svých práv ani přijít nemohl, jeho názory na věc byly celou dobu v podstatě konstantní.

[4] Dle krajského soudu je důležité, že správní orgán I. stupně se ke všem sporným momentům vyjádřil a že stěžovatel měl možnost následně uplatnit všechny svoje námitky v odvolání. Ty se pak staly předmětem posouzení odvolacího orgánu, který se s nimi vypořádal ve svém rozhodnutí, jež tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. K žádnému procesnímu pochybení správních orgánů v tomto směru nedošlo.

[5] Žalobní námitka směřující do věcného posouzení se týkala Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení vypracovaného dopravním inspektorátem Městského ředitelství Policie Plzeň (dále jen „dopravní inspektorát Plzeň“), dne 8. 6. 2009, č. j. KRPP-24830/PŘ-2009-030507 (dále jen „Oznámení“), jelikož toto Oznámení existuje ve dvou podobách. Na jedné variantě je v kolonce „*Dne:*“ uvedeno v počítačové podobě 22. 4. 2009 v 09:34 hod., ve druhé variantě byl údaj 22. 04. přeškrtnut a nad ním bylo rukou dopsáno 8. 6., dále byl přeškrtnut údaj 09:34 a nad ním bylo rukou dopsáno 09:40. V tom spatřoval stěžovatel nepřípustný exces ze strany správních orgánů, které tak dle jeho názoru manipulovaly s obsahem veřejné listiny. Vzájemná konkurence a kontradiktornost obou podob listiny pak znemožňuje kteroukoliv z nich upřednostnit, a proto ani jedna z nich nemůže být podkladem pro zápis bodů v registru řidičů.

[6] Krajský soud dal žalobci za pravdu v tom, že uvedený stav není žádoucí, ovšem uvedl, že správním orgánům se existenci daného stavu povedlo logicky vysvětlit. Uvedenou úpravu rukou provedl referent odboru dopravy a silničního hospodářství, šlo o pracovní

poznámky. Kopie Oznámení omylem zůstala založena ve správním spise. Objasnění, proč byla do správního spisu původně založena podoba Oznámení, která rukou psané pracovní poznámky obsahovala, tedy že se tak stalo omylem, považuje krajský soud za jasné, pochopitelné a logické. K takovým chybám docházet může, ač by nemělo. Tomuto závěru ostatně nasvědčuje, že originál Oznámení obsahuje správné údaje o dni a hodině spáchání přestupku. Je nepochybné, že přestupek tak, jak je popsán v Oznámení, byl spáchán dne 22. 4. 2009, nikoliv dne 8. 6. 2009. Dne 8. 6. 2009 došlo k projednání přestupku v blokovém řízení na dopravním inspektorátu Plzeň. Uvedené pochybení správního orgánu tedy nemá za následek zpochybnění Oznámení jako řádného podkladu pro záznam bodů do registru řidiče.

[7] S tímto záznamem bodů související poslední sporná otázka se týkala přítomnosti stěžovatele dne 8. 6. 2009 na dopravním inspektorátu Plzeň. Ke své předchozí žalobě stěžovatel k této námitce předložil důkazy, jimiž prokazoval, že v Plzni být nemohl. Na základě těchto podkladů krajský soud předchozí správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k doplnění dokazování.

[8] Správní orgán I. stupně nechal vypracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví, ze kterého porovnáním podpisů přestupce na originálech pokutových bloků ze dne 8. 6. 2009 s podpisy stěžovatele na jiných úředních listinách vyplynulo, že sporné podpisy přestupce na obou předložených pokutových blocích psala jedna a táž osoba a že tyto podpisy jsou pravými vlastnoručními podpisy stěžovatele. Krajský soud neměl pochybnost o tom, že použité srovnávací listiny byly způsobilým srovnávacím materiálem pro posouzení pravosti podpisů. Žádné důkazy o tom, že by tomu mělo být jinak, nebyly předloženy, žalobní námitky zůstaly v obecné rovině. Závěr, že skutečně dne 8. 6. 2009 navštívil dopravní inspektorát Plzeň, podporuje i další důkaz - výpis z logu IS Dotazy, z něhož plyne, že uvedeného dne se policistka, která s přestupcem toho dne jednala, do uvedeného systému přihlásila v 9:07:52 hod s uvedením rodného čísla stěžovatele. Soud se tak shodl se závěry správních orgánů, že uvedené důkazy spolehlivě prokazují, že to byl stěžovatel, kdo se v rozhodný den dostavil na dopravní inspektorát, přiznal se ke spáchání přestupku a souhlasil s vyřízením věci v blokovém řízení.

[9] K jeho tvrzení, že byl v onu dobu jinde, soud konstatoval, že předložené důkazy vzal při minulém soudním řízení v potaz, přestože nebyly předloženy ve správním řízení. Listiny však nepovažoval za důkazy, které by samy o sobě byly způsobilé prokázat, že stěžovatel dne 8. 6. 2009 v Plzni být nemohl. Proto krajský soud uvedl, že považuje za nezbytné, aby byly v postavení svědků vyslechnuty také osoby, které měly být při sepisu předložených podkladů. Současně zdůraznil, že bude povinností stěžovatele tyto osoby za účelem provedení jejich výslechu přesně označit. Ten však žádné návrhy důkazů neučinil. Pokud požadoval, aby správní orgány provedly znalecké zkoumání pravosti jeho podpisů i na jím předložených kopiích listin, pak mu nic nebránilo v tom, aby si v průběhu správního, nebo i soudního, řízení obstaral originály listin a učinil jasný návrh na doplnění dokazování, případně aby si znalecký posudek obstaral sám. Jeho výtky na údajnou selekci důkazů ze strany správních orgánů působí účelovým dojmem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

[11] Nesouhlasí s názorem soudu, že nedošlo k pochybení v procesním postupu správních orgánů. Své vyjádření k podkladům pro rozhodnutí odeslal dne 25. 10. 2013 na elektronickou podatelnu správního orgánu I. stupně, pokud k němu správní orgán nepřihlédl, porušil jeho právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), jakož i právo na spravedlivý proces. Má za to, že prokázal, že e-mail, jehož obsahem bylo vyjádření k podkladům pro vydání správního rozhodnutí, odeslal, neví, jakým jiným způsobem (než skenem specializovaného poštovního programu, který předložil v řízení před krajským soudem) by měl tuto skutečnost prokázat. Nemůže mu být na újmu, že systém pro doručování pošty správnímu orgánu I. stupně nefungoval. Je na správním orgánu, aby prokázal, že mu dokument nebyl dostupný.

[12] Opětovně namítá, že Oznámení existuje ve dvou podobách. Správní orgán I. stupně se přihlásil k autorství úprav té podoby Oznámení, která byla jako podklad rozhodnutí v předchozích fázích řízení vzata v potaz. Za takové situace nelze způsob vyřešení námitky soudem akceptovat. Má za to, že jde nejen o nesprávné právní posouzení i postup správního orgánu I. stupně, ale přímo o nezákonný postup a taková listina, ani její druhá podoba, již nemůže být podkladem rozhodnutí. Domnívá se, že Oznámení je veřejnou listinou, u níž se předpokládá její autenticita a pravdivost, a jejíž pozměňování je trestným činem. Je naprosto nepředstavitelné, aby jedna podoba Oznámení byla podkladem původního rozhodnutí a druhá podoba podkladem současného rozhodnutí. Přiznání se správního orgánu I. stupně k pozměnění dokumentu je vzhledem k časovému odstupu neověřitelné a nepřezkoumatelné. Existence dvou podob Oznámení, jejich vzájemná konkurence a kontradiktornost znemožňuje kterékoli z nich upřednostnit a na něm založit sankční rozhodnutí. Krajský soud považoval podané vysvětlení správního orgánu za uspokojivé a logické, s čímž nemůže stěžovatel souhlasit.

[13] Další námitka směřuje k tomu, že přestupek nemohl být v blokovém řízení dne 8. 6. 2009 projednán, jelikož stěžovatel v tu dobu v Plzni nebyl. To prokázal předloženými důkazy – kopie předávacího protokolu ze stavby v Praze, kde pobýval v 9:30 hod., a kopie stavebního deníku ze stavby v Nedvězí u Slap, kde pobýval v 11:15 hod. Doplněné dokazování k jeho přítomnosti v Plzni nemůže vyvrátit tyto důkazy. Z výpovědi policistky D. K. nevyplynulo k jeho osobě nic podstatného, s ohledem na časový odstup si policistka nevybavila nic konkrétního, vyjádřila se pouze obecně k postupům policie. Písmoznalecký posudek rovněž do věci nevnáší nic nového, jelikož nemohl vyloučit relevanci již předložených podkladů. Písmoznalectví a grafologie nejsou z povahy věci exaktními obory zkoumání, tudíž jejich závěry jsou pouze pravděpodobnostní. Závěr znalce je proto nepřezkoumatelný právě co do existence jistoty správnosti závěru. Pokud stěžovatel předložil v řízení listiny prokazující jeho nepřítomnost v posuzovaný den v Plzni, bylo na místě podrobit podpisy na těchto listinách rovněž písmoznaleckému posouzení. Byla-li ztotožňována osoba J. F. za daného stavu úrovně verifikace bez ztotožnění podobizny, nejde o konečnou a bezvýhradnou identifikaci. Za existence rozporností a navzájem se vylučujících skutečností je třeba postupovat v souladu se

zásadou *in dubio pro reo* a *per analogiam* a rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku. Krajský soud vyšel z toho, že stěžovatel byl na dopravním inspektorátu, jelikož tam přítomná osoba sdělila jeho rodné číslo. Jeho rodné číslo však zná nejen on sám, ale i jeho rodina, a je dohledatelné přes internet, tudíž se je mohl naučit zpaměti kdokoli. Řízení správního orgánu je tak stiženo závažným pochybením, neboť ani opakovaně nebylo přihlédnuto k jím tvrzeným skutečnostem a důkazům, tyto nebyly náležitě zhodnoceny a správní orgán věc nesprávně právně posoudil.

[14] Závěrem uvedl, že následek napadeného rozhodnutí pro něj znamená nenahraditelnou újmu vzhledem k jeho profesi a rodinné situaci, a upozornil na potřebu ochraňovat práva občana v demokratické společnosti.

[15] Z uvedených důvodů navrhl zrušit rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a přiznat stěžovateli nárok na náhradu nákladů řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých názorech vyjádřených v napadeném správním rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Soud se nejprve zabýval namítanou vadou procesního postupu správního orgánu v otázce nedoručení vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel tvrdí, že dne 25. 10. 2013 odeslal na elektronickou podatelnu správního orgánu I. stupně své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, které správní orgán nevzal při svém rozhodování v potaz. Dle vyjádření správního orgánu však žádné takové vyjádření k podkladům pro rozhodnutí doručeno nebylo. Stěžovatel má za to, že případné nedoručení jeho podání bylo způsobeno vadou na straně správního orgánu a není možné, aby důsledky této vady byly kladeny k jeho tíži.

[19] Otázky jednání účastníků správního řízení vůči správnímu orgánu upravuje obecně správní řád. Ustanovení § 37 odst. 4 stanoví, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, případně pokud je učiněno jiným způsobem, musí být do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doloženo. Je tedy zcela na svobodném rozmyslu účastníka řízení, jaký zvolí způsob pro komunikaci se správním orgánem. Účastník řízení, který si zvolil doručování na elektronickou adresu, nese riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručenou, musí proto počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 – 33, či ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 - 37).

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména k elektronickým podatelnám soudních orgánů, kterou lze využít i ve vztahu ke správním orgánům, plyne, že pokud není doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence, případně jiného orgánu, který má povinnost písemnosti doručit, považuje se za rozhodný okamžik doručení okamžik, kdy se podání dostane do sféry soudu, případně jiného orgánu veřejné moci (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Afs 113/2014, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS, nebo například usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 2361/08).

[21] V případě podání účastníka řízení e-mailem je tak rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu či soudu. Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem e-mailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. Činí-li tedy účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo (podrobně viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 6/2015). Bylo povinností stěžovatele, nikoli správního orgánu I. stupně, prokázat, že podání – vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí – bylo řádně doručeno.

[22] Stěžovatel se snažil doložit doručení svého vyjádření prostřednictvím skenu specializovaného poštovního programu. Jak je uvedeno výše, jde o důkaz, který je způsobilý prokázat maximálně odeslání e-mailu, nikoli však doručení. Obdobnou situací se ostatně kasační soud již zabýval a v usnesení ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, uvedl, že „*výtisk emailové hlášenky*“ není nenapodobitelný, a „*v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání*“ (obdobně rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70). Stěžovatel žádný jiný důkaz k doložení doručení vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nepředložil. Navíc pokud mu od správního orgánu I. stupně nepřišlo potvrzení o doručení elektronické zprávy, které by mohlo být věrohodným důkazem o doručení, nemohl legitimně očekávat, že k doručení došlo (viz § 6 odst. 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění do 31. 12. 2014). Při formě podání, kterou zvolil, je zcela zásadní posouzení schopnosti účastníka věrohodně prokázat nejen odeslání zprávy, ale zejména i její doručení. Vzhledem k uvedenému se nepodařilo prokázat doručení vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013.

[23] Dále namítal, že nemůže nést odpovědnost za případnou technickou či administrativní chybu, která se mohla v procesu doručování vyskytnout. K této námitce lze jen zopakovat, jak již bylo výše zdůvodněno, že datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání tohoto typu (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem), které účastník řízení doloží e-mailem spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. Shodně se k obdobné otázce vyjádřil kasační soud již v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Afs 113/2014, kde doplnil: „*Ad absurdum by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně soudu z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, musel soud považovat za řádně doručené. Obdobně*

podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně soudu, avšak jehož odeslání by účastník řízení doložil např. e-mailem o odeslání s poukazem na možné technické pochybení, by soud musel považovat za řádně doručené. K tomu je třeba také uvést, že čas odeslání e-mailu lze velice jednoduše upravit, resp. nastavit tak, aby vyhovoval odesílateli e-mailu. Vyloučit nelze ani změnu dalších údajů v odeslaném e-mailu.“

[24] K porušení práva dle § 36 odst. 3 správního řádu ani práva na spravedlivý proces tedy nedošlo, správní orgán správně upozornil na možnost vyjádřit se, a to jednak usnesením ze dne 29. 8. 2013, č. j. ODP/28817-2013/1613-2011/kud, na nějž stěžovatel reagoval vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 9. 2013, jednak dalším upozorněním na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 23. 9. 2013, č. j. ODP/31277-2013/1613-2011/kud, jelikož původní vyjádření se týkalo pouze provedeného výslechu policistky D. K. a nereflektovalo další na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu doplněné dokazování. Stěžovatel tak měl možnost vyjádřit se ke všem podkladům řádně danou již usnesením ze dne 29. 8. 2013, je jen jeho věcí, že se vyjádřil pouze k výslechu policistky, nikoli k dalším provedeným důkazům. Následně byl nadstandardně správním orgánem upozorněn na to, že spolu s výslechem policistky bylo provedeno i další dokazování a byla mu dána další možnost vyjádřit se. K tomu již nebyl správní orgán I. stupně povinen. Nadto je třeba konstatovat, že následovalo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž mohl tvrdit a také tvrdil všechny domnělé nedostatky věcného posouzení i postupu správního orgánu I. stupně.

[25] Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožnil s odůvodněním, jaké poskytl krajský soud v napadeném rozsudku, a první kasační námitku hodnotí jako nedůvodnou.

[26] Další kasační námitky směřují do věcného hodnocení. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (viz podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44). V tomto smyslu soud posuzoval dané kasační námitky.

[27] Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením správních orgánů ani krajského soudu, pokud jde o přestupek, kterého se měl dopustit dne 22. 4. 2009 tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90km/h, mu byla naměřena rychlost 117 km/h, po odečtení odchylky 113 km/h.

[28] První problém, který v souvislosti s popsaným přestupkem zmiňuje, je, že existují dvě podoby Oznámení, na základě kterého správní orgán I. stupně provedl záznam bodů do evidence řidiče. V průběhu správního řízení vyplynulo, že správnímu orgánu, který řešil přezkoumávaný přestupek, se nepodařilo zjistit přestupce. Ten se sám ke správnímu orgánu dostavil dne 8. 6. 2009, s přestupkem souhlasil a byl ochoten zaplatit pokutu. Věc byla projednána v blokovém řízení. V důsledku omylu referenta správního orgánu došlo

k přeškrtnutí data a času spáchání přestupku a ručně bylo dopsáno datum a čas projednání přestupku. Tato data se v důsledku popsaných událostí liší o více než měsíc. Originál Oznámení však ve správním spisu existuje (viz č. l. 95) a je z něj zřejmé, že ke spáchání přestupku došlo 22. 4. 2009, projednán byl dne 8. 6. 2009.

[29] Nejvyšší správní soud považuje poskytnuté vysvětlení za srozumitelné a pravděpodobné, a přestože by k podobným situacím docházet nemělo, není takový omyl vyloučen. Z Oznámení je však zcela zřetelné, že ke spáchání přestupku došlo dne 22. 4. 2009, Oznámení v této podobě je elektronicky podepsáno a ani verze s ručně dopsaným datem a časem nevzbuzuje větší pochybnosti o tom, kdy byl přestupek spáchán. Je navíc zřejmé, že ručně vepsaný text se nemohl nacházet na originálu dokumentu, který byl, jak je ze spisu patrné, elektronický s elektronickým podpisem a nebylo tedy z povahy věci možné, aby do něj bylo něco dopisováno tužkou. Ve své podstatě nelze v podkladech pro rozhodnutí shledat dvě podoby Oznámení, ale pouze jednu a tutéž podobu, v jednom případě upravenou ručně vepsaným textem, což bylo smysluplně vysvětleno. Nejedná se o vadu, na jejímž základě by mělo být správní rozhodnutí hodnoceno jako nezákonné. Kasační soud se tak plně ztotožňuje se soudem krajským.

[30] Postup správního orgánu I. stupně (tedy, že provedl záznam bodů v evidenci řidiče na základě zpochybněného Oznámení) obstojí i z hlediska předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76 (publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS), uvedl: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“ (obdobně též rozsudek ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33). V posuzovaném případě si správní orgán I. stupně k tomuto přestupku vyžádal nad rámec Oznámení i zaslání dalšího důkazního materiálu. K přestupku obdržel dokument, ze kterého vyplývá, že došlo k vyřešení přestupku v blokovém řízení a kdy (č. l. 44 správního spisu), kopie pokutových bloků (č. l. 45 a 46), zjištění pachatelů přestupků proti BESIP-dožádání (č. l. 47), záznam o přestupku (č. l. 48) a záznam o odložení věci (č. l. 49).

[31] Z vysvětlení celé situace spolu s předloženými důkazy dle soudu jednoznačně vyplynulo, že podkladem pro záznam bodů do evidence řidiče bylo pravomocné rozhodnutí. Nesrovnalosti v Oznámení se podařilo odstranit prostřednictvím vysvětlení správního orgánu spolu s důkazy, které vedly k závěru, že přestupek byl spáchán, stěžovatel ani netvrdil, že přestupek nespáchal a ani se neohrazoval proti počtu bodů, které mu byly na základě přestupku zaznamenány. Ručně vepsané datum nemůže být způsobilé zpochybnit, že se přestupek stal a kdy, tím spíše, když spáchání přestupku bylo prokázáno dalšími důkazy. Ani námitka, že Oznámení nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů s ohledem na jeho dvě „verze“, není důvodná.

[32] Poslední kasační námitkou se stěžovatel snaží zpochybnit, že by byl přítomen projednání přestupku v blokovém řízení dne 8. 6. 2009 na dopravním inspektorátu Plzeň. Na podporu svého tvrzení předložil důkazy, z nichž vyplývá jeho přítomnost v posuzovaný den na jiných místech České republiky. Tato otázka i tyto důkazy byly krajskému soudu předloženy již v předcházejícím řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 50/2011. Krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 15. 2. 2013, č. j. 30 A 50/2011 – 57, zrušil rozhodnutí správního orgánu právě z důvodu, aby bylo doplněno dokazování ohledně přítomnosti stěžovatele dne 8. 6. 2009 v Plzni.

[33] Nejvyšší správní soud, stejně jako soud krajský, má za to, že z provedeného dokazování vyplynulo, že se stěžovatel v posuzovaný den v Plzni na dopravním inspektorátu nacházel. Tato skutečnost vyplývá zejména z písmoznaleckého posudku znalce Oldřicha Vachka. Stěžovatel se proti posudku snaží uplatnit výhradu pravděpodobnosti. Znalecký posudek, i v oboru písmoznalectví, je ovšem způsobilým podkladem pro rozhodnutí, se kterým správní řád počítá. Je poměrně často využívaným důkazem. Znalec v posuzované věci zkoumal podpisy na pokutových blocích podepsaných v Plzni dne 8. 6. 2009 a nevyjádřil sebemenší pochybnost o tom, že by podpisy patřily stěžovateli. Již tento důkaz by sám o sobě obstál jak důkaz jeho přítomnosti dne 8. 6. 2009 na dopravním inspektorátu Plzeň.

[34] Správní orgán I. stupně nadto opatřil ještě další podpůrné důkazy, zejména výpis z logu IS Dotazy, z něhož plyne, že dne 8. 6. 2009 v 9:07:52 hod. se policistka přihlásila do systému s uvedením rodného čísla stěžovatele. Je pravdou, že rodné číslo mohou znát i další osoby, přestože se jedná o údaj ryze osobní povahy. Kasačnímu soudu však není znám jediný důvod, který by vedl jinou osobu k tomu, aby na policii při řešení dopravního přestupku uvedla rodné číslo stěžovatele, přihlásila se za něj ke spáchání přestupku, pokutu zaplatila a podepsala blok podpisem shodným s podpisem stěžovatele, ostatně ani on žádný takový důvod neuvedl. Tato verze je zcela nepravděpodobná.

[35] Jak konstatoval krajský soud, tato námitka byla již jednou shledána důvodnou a na základě předchozího soudního rozhodnutí bylo doplněno dokazování ve správním řízení. Krajský soud tedy již jednou vyhodnotil předložené důkazy jako důvod pro doplnění dokazování a vyzval stěžovatele, aby vyvinul důkazní aktivitu k prokázání svých tvrzení. Ten ale zůstal v průběhu správního řízení zcela nečinný. Naopak správní orgán I. stupně provedl důkazy, které potvrdily závěr, že se stěžovatel blokového řízení účastnil a za současného stavu tedy nic nenasvědčuje tomu, že by v Plzni nebyl.

[36] I ve vypořádání poslední kasační námitky se Nejvyšší správní soud shoduje se soudem krajským a hodnotí kasační námitku jako nedůvodnou. Odpovědi na všechny otázky zahrnuté pod tuto kasační námitku přinesl již napadený rozsudek, kasační argumentace nepřinesla nic nového. V podrobnostech proto Nejvyšší správní soud odkazuje na napadený rozsudek.

[37] V závěru kasační stížnosti upozornil stěžovatel na to, že právní následek správního rozhodnutí pro něj bude znamenat vzhledem k jeho životní situaci nenahraditelnou újmu. Přestože Nejvyšší správní soud tuto situaci chápe, nejedná se o způsobilou kasační námitku, na kterou by měl soud možnost reagovat a která by mohla přinést úspěch ve věci.

Zároveň soud konstatuje, že nebylo zasaženo do práv stěžovatele jako občana demokratického právního státu a nebylo porušeno žádné jeho právo garantované Listinou základních práv a svobod.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu